

än i-länder. Avsaknaden av välstånd framtvingar tidigt vuxenblivande och integration eftersom ungdomar måste förvärvsarbета för att försörja sig och/eller bidra till sin familjs uppehälle. Tidigt förvärvsarbete är bra eftersom arbete sysselsätter, fostrar och tuktar och samtidigt integrerar ungdomar i samhället och vuxenvärlden inte bara praktiskt utan även socialt, det skapar integration mellan åldersgrupper. Ett samhälle där ungdomar i tonåren har jobb och integreras istället för att vara sysslolösa och samlas i ålderhomogena miljöer är ett bättre samhälle. Ungdomar ska inte stå i opposition mot samhället och vuxenvärlden, de ska integreras i samhället och vuxenvärlden.

Det är tydligt att det är något fel på det moderna västerländska samhället. Under rekordåren i Sverige på 1960-talet när välståndet steg ökade brottsligheten, trots att folk fick det bättre. Det logiska borde ju vara att brottsligheten minskar när folk får det bättre men så var det alltså inte. Denna utveckling beror delvis på det ökade välståndet. Välståndet gjorde att tonåringar på 1950-talet kunde vara just tonåringar och det är ett problem. De kunde därmed avskilja sig från vuxenvärlden istället för att integreras i den, skapa egna ungdomskulturer och bli mer rebelliska. Detta ledde till 1960-talets auktoritetsupplösning och minskad respekt för auktoriteter, lärare och polis. Sedan dess har utvecklingen i det västerländska samhället varit katastrofal. Vissa länder i Sydostasien verkar lyckas bättre med att förena materiellt välstånd och ekonomisk utveckling med åtminstone ett visst mått av bibehållen auktoritet. Två av världens tryggaste storstäder är Singapore och Tokyo. Länder som Japan, Sydkorea och Kina klarar sig bra i internationella mätningar av skolresultat. Det kan inte vara någon slump att alla dessa länder ligger i Sydostasien. Det finns säkert saker i även dessa länders samhällen som inte är bra men utan tvekan har länder i den regionen lyckats bättre än det västerländska samhället med brottsbekämpning, trygghet på allmän plats och skolresultat. Kanske är det till stor del det konfucianska arvet som bidrar till det.

De frågor som är viktiga för mig är lag och ordning, repressivt rättsväsende, över-policing (se U88.1) och nolltolerans mot brottslighet, auktoritär skola, tidigt vuxenblivande, utestängande av västerländsk kulturimperialism med ungdomskulturer och rebellideal, nationalism och nationell suveränitet, stängda gränser och hårda krav för inresa. I

Sverige diskuterar många människor istället för mig oväsentliga sakfrågor som t ex sjukvården eller a-kasseersättningen och verkar i stort sett nöjda med samhället i övrigt eller tro att det inte finns något alternativ till nuvarande samhällsordning, vilket för mig är obegripligt. I Österrike röstade 53 % av väljarna mot den nationalistiske kandidaten Norbert Hofer, i Storbritannien röstade 48 % för att stanna kvar i EU, i USA röstade 62 miljoner väljare inte på Donald Trump, i Frankrike röstade 66 % av väljarna inte på Marine Le Pen i presidentvalets final och jag förstår verkligen inte. Jag förstår ingenting. Är 66 % av de franska väljarna nöjda med rådande samhällsordning? Är 66 % av väljarna nöjda med begränsad nationell suveränitet till förmån för EU:s överstatlighet? Är 66 % av väljarna nöjda med den nuvarande situationen i Frankrike: kriminalitet, massinvandring, upplopp, attacker mot blåljuspersonal, stenkastning, bilbränder? Jag förstår verkligen ingenting. Inte ens om jag försöker kan jag förstå. Jag förstår mig verkligen inte på det västerländska samhället och dess befolkningar. Mitt främlingskap gentemot det samhälle som jag lever i och de människor som befolkar det är totalt.

Det västerländska samhället har gjort två stora misstag som jag anser vara obegripliga och komplett idiotiska. Det första var uppgivandet av vuxenauktoriteten och att man tillät en utveckling med ungdomskulturer, rebelliskt beteende, auktoritetsupplösning och senarelagt vuxenblivande, en utveckling som leder till ordningsproblem som verkar vara olösliga. Det andra är uppgivandet av nationalstaterna och att man tillåter en utveckling med mångkultur och massinvandring, en utveckling som leder till integrationsproblem som verkar vara olösliga. I båda fallen har man alltså skapat onödiga problem som vi inte hade behövt ha. Jag tycker att det västerländska samhället gick åt helvete redan efter andra världskriget, om inte ännu tidigare under 1900-talet, då ungdomskulturer och rebellideal etablerades och utvecklingen mot auktoritetsupplösning och allt senare vuxenblivande inleddes. I förlängningen har det lett till det tonårsvälde som nu råder med ordningsproblem i skolorna och busliv i samhället, klotter, skadegörelse, anlagda bränder, buskörning på moped med mera. Det är ett onödigt problem som vi inte hade behövt ha om inte samhället hade gett upp sin vuxenauktoritet och tillåtit rebelliska ungdomar att ta makten. Det andra misstaget, uppgivandet av de någorlunda homogena nationalstaterna till förmån för massinvandring

och fanatisk mångkulturpolitik, har skapat integrationsproblem, massiva kostnader för bidragsförsörjning och allmän välfärd samt en typ av brottslighet som vi inte hade förut: gängkrig med skottlossningar, förortsupplopp med stenkastning och bilbränder, en alltmer ökande gatukriminalitet med våld och personrån. Det är onödiga problem som vi inte hade behövt ha om inte samhället hade gett upp sin sunda, defensiva nationalism och öppnat statsgränserna. Det sågs att Sverige har en utmaning i att lösa integrationsproblemen. Men om vi inte hade haft en kulturmarxistisk invandringspolitik med massinvandring och mångkultur så hade vi ju inte haft något integrationsproblem att lösa. Integrationsproblemet har det politiska etablissemangen själva skapat genom att tillämpa en fanatisk invandringspolitik som inte hade kunnat leda till något annat än integrationsproblem.

Det är framför allt dessa två misstag som skapar mitt främlingskap gentemot det västerländska samhället och inte bara främlingskap utan även förakt. Båda misstagen är så idiotiska, så onödiga, skapade av i mitt tycke ren dumhet. Det är därför jag hyser ett så starkt förakt gentemot det västerländska samhället. Trots att jag inte är muslim har jag faktiskt mer respekt för islam än för det västerländska samhället. Islam är i alla fall konservativt och auktoritärt. Ett äkta muslimskt samhälle skulle aldrig ha gett upp sin auktoritet till förmån för rebelliska tonåringar så som det västerländska samhället gjorde på 1950-talet. Ett muslimskt samhälle skulle aldrig ge upp sin existens till förmån för ett mångkulturellt samhälle och öppna sina gränser för hela världen. Det hedrar det muslimska samhället. Det västerländska samhället, som ger upp sin auktoritet för tonårsrebeller och vars länder ger upp sin existens som nationalstater, är omöjligt att känna någon form av respekt för. I Saudarien vore båda dessa misstag otänkbara. Det vore otänkbart i Saudarien att ge upp auktoriteten och tillåta rebelliskt beteende bland tonåringar och skapa onödiga ordningsproblem. Det vore otänkbart i Saudarien att ge upp nationalstaten, öppna sina gränser och skapa onödiga integrationsproblem.

80.3 MITT IDEALSAMHÄLLE

Grunden för mitt idealsamhälle vilar på tre komponenter: låg arbetslöshet, tidigt vuxenblivande och auktoritär samhällsordning. Detta menar jag skulle skapa ett mer ordnat och harmoniskt samhälle. Tidigt vuxenblivande är en viktig punkt. Det är viktigt att det inte finns

någon ungdomsidentitet eller några specifika ungdomskulturer. Låg arbetslöshet är en viktig faktor eftersom det underlättar tidigt vuxenblivande om det finns gott om arbetstillfällen, framför allt enkla, okvalificerade låglönejobb som ungdomar kan ta redan i tonåren. Auktoriteten är givetvis också viktig. Ett samhälle kan inte bli bra, tryggt och välfungerande om det inte finns en grundläggande auktoritet i skolan, i familjerna, i samhället, ute på gator och torg, i kollektivtrafiken, överallt. Disciplin är civilisation och det är civilisation som skapar ordning och trygghet. Bortsett från låg arbetslöshet så är mitt ideal tämligen främmande för många i det nutida västerländska samhället. Idealet om auktoritet delas inte av någon majoritet. Bland vanligt folk finns många som vill ha en mer repressiv kriminalpolitik och hårdare tag mot brottslighet och brottslingar men det som jag förespråkar, ett samhälle genomsyrat av auktoritet med skoluniformer, raka led och nolltolerans mot alla former av bus och rebelliskt beteende, är en främmande tanke för de flesta i det nutida västerländska samhället. Idealet om tidigt vuxenblivande, som jag redogör så tydligt för i V4 och exemplifierar i form av Saudarien, är också en främmande tanke för många i det nutida västerländska samhället. De flesta i det nutida västerländska samhället är indoktrinerade av den humanistiska tanken om att ungdomar ska ha det så bra som möjligt och få vara just ungdomar istället för att så tidigt som möjligt tvingas in i en vuxenroll.

Jag har även skapat en punktlista på åtta punkter som tillsammans skapar mitt idealsamhälle. Punkterna är numrerade men det betyder inte att det är någon rangordning. Alla punkter är lika viktiga och vissa punkter förutsätter varandra för att fungera. Jag har alltså inte skapat någon prioritetsordning mellan dem:

1. Fullständig suveränitet (inget medlemskap i unioner)
2. Bevarande av nationell särart (inget inflöde av global kulturimperialism)
3. Stängda gränser (visumkrav för inresa)
4. Repressiv kriminalpolitik (nolltolerans mot alla brott)
5. Reaktionär poliskår och over-policing (se U88.1)
6. Auktoritär grundskola med stark disciplinering
7. Tidigt vuxenblivande (socialt och praktiskt/funktionellt)
8. Avsaknad av ungdomskulturer och rebellideal

Det spelar ingen väsentlig roll om landet är en socialistisk planekonomi som DDR och Nordkorea eller en liberal marknadsekonomi som Saudarien. Jag sympatiserar mer med marknadsekonomi men det är dessa åtta punkter som är viktiga, betydligt viktigare än den ekonomiska politiken. Ett land som uppfyller dessa åtta punkter skulle jag acceptera som ett bra land även om det är en socialistisk planekonomi. Det som jag avskyr är framför allt den postmoderna vänstern; kulturmarxismen och vänsterliberalismen. Inte stalinismen. Inte den antirevisionistiska kommunismen. Framför allt längtar jag efter kombinationen av slutenhet och auktoritet. Det är därför jag kan idealisera stater som DDR och Nordkorea. Att de är socialistiska har ingen betydelse, det är slutenheten och auktoriteten jag längtar efter oavsett om den kombineras med socialism eller marknadsekonomi. Jag tror inte att det finns något land i världen som uppfyller alla dessa punkter. Det land som kommer närmast torde vara Nordkorea. Jag vet inte hur punkt 7 fungerar där men de övriga punkterna tror jag att Nordkorea kan uppfylla. Det västerländska samhället uppfyller ingen av dessa åtta punkter.

Människor som inte känner till utgångspunkten för mina samhälls-ideal skulle kunna ha svårt att förstå mina värderingar i vissa frågor. Orsaken till det är att det i det nutida västerländska samhället finns en stark konsensus om att politikens och staternas uppgift är att skapa ett samhälle som är så bra som möjligt för så många som möjligt, d v s människor ska vara så lyckliga som möjligt och må så bra som möjligt. Det finns olika åsikter om hur det ska uppnås och vad som ska prioriteras, vänstern pratar om omfördelning och solidaritet och högern pratar om bnp och tillväxt, men grundläggande konsensus hos båda sidor är att målet är ett samhälle med högt välstånd där så många som möjligt ska må så bra och vara så lyckliga som möjligt. Något som man bör vara medveten om när man läser mina texter är att jag inte delar denna konsensus. Jag bryr mig inte om vänsterns solidaritet och omfördelning och jag bryr mig inte om högerns tillväxt och bnp. Jag är inte intresserad av ett lands levnadsstandard och materiella välstånd. Jag bryr mig inte om huruvida ett land har låg eller hög bnp per capita. Jag bryr mig inte om huruvida ett samhälle har små eller stora ekonomiska klyftor. Jag bryr mig inte om medellivslängd, folkhälsa eller utbildningsnivå. Jag har andra ideal. Det är de åtta punkterna i listan som är viktiga för mig, det är

de som för mig definierar ett bra samhälle, inte bnp, välstånd eller levnadsstandard. I och med detta skiljer jag mig från konsensus i samhällsdebatten och kan därmed betraktas som en avvikande debattör i modern västerländsk diskurs. Markus har vid åtminstone två tillfällen påpekat för mig att det generellt ”går bättre” för länder som är öppna och heterogena än för länder som är slutna och isolationistiska. Med bättre torde då avses tillväxt och ekonomi. Vad han då förbisåg är att detta inte intresserar mig. Om man jämför Saudarien med t ex Sverige så pekar all statistik på att Sverige skulle vara ett bättre land att leva i: medelinkomsten är ungefär tre gånger så hög, bnp per capita är högre, den generella levnadsstandarden är högre, den genomsnittliga utbildningsnivån är väsentligt högre, medellivslängden är nästan tio år högre. Ändå anser jag att Saudarien är ett bättre land och det land som jag helst skulle vilja leva i. För mig är helt andra saker viktiga.

Marxister och vänsterliberaler vill gärna propagera för en fatalistisk syn på samhällsutvecklingen, att vissa företeelser inte går att stoppa, som om de vore oundvikliga naturkrafter. Migration kan inte stoppas, gränser kan inte stänga människor ute, säger de. Det är ju inte sant. Ungern stängde sin södra gräns hösten 2015 och det fungerade alldeles utmärkt. Och du kan ju försöka ta dig in illegalt i Nordkorea om du vill. Det är möjligt att en enskild individ kan lyckas att rent fysiskt ta sig in på nordkoreanskt territorium, men det är nog inget att rekommendera och någon massinvandring till Nordkorea vore givetvis omöjlig. Det är fullt möjligt att stänga gränser och utestänga illegala immigranter. Vissa vänsterliberaler menar att brottsminimering är omöjlig. Det är inte heller sant. Försök med over-policing och nolltolerans (se U88.1) visar tydligt att kriminalpolitiken kraftigt påverkar mängden brottslighet i ett samhälle. Det är visst möjligt att effektivt bekämpa brott och skapa ett tryggt samhälle om bara viljan att genomföra den politiken finns. Vissa menar att ungdomars rebelliska kraft aldrig kan stävjas. Jodå, det går alldeles utmärkt. Främst så ska aldrig ungdomskulturer tillåtas uppstå och då kan heller inte sammanhållning mellan ungdomar uppstå. Därtill bör tillämpas hårdför auktoritet, vilket gör det fullt möjligt att kväsa alla rebelliska tendenser på ett tidigt stadium och undvika att de sprids och får fäste i samhället. Marxister och vänsterliberaler vill få folk att tro att sådant som marxisterna och vänsterliberalerna ogillar inte är möjligt att

genomföra. Det är inte sant. Allt detta, såsom stängda gränser, brottsbekämpning, bekämpande av rebelliskt beteende, är fullt möjligt att genomföra i ett samhälle om den politiska viljan att göra det finns och man inte låter humanism eller andra hänsyn, särskilt inte hänsyn till enskilda individer (t ex kriminella), stå i vägen.

80.4 IDEALET OM AUKTORITET

En ideologi som jag sympatiserar med är juche som skrevs in som statsbärande ideologi i Nordkorea år 1972. Jucheideologin sägs vara baserad på två element. Det ena handlar om suveränitet på alla områden: charip (ekonomiskt oberoende), chaju (politiskt oberoende) och chawi (militärt oberoende). Det andra handlar om ett auktoritärt arv från konfucianismen som behandlar överordning och underordning i fem band: furste/undersåte, man/hustru, förälder/barn, äldre bror/yngre bror samt äldre vän/yngre vän. Jag som nationalist och anhängare av både nationell suveränitet och auktoritet har lätt att sympatisera med juche och ser att det präglar även Saudarien trots att Saudarien ju saknar konfucianskt arv och därmed i grunden skiljer sig från Nordkorea. När det gäller överordning och underordning kan man konstatera att konfucianismen och kulturmarxismen (U82) är varandras totala motpoler. Även kulturmarxismen behandlar ju överordning respektive underordning men har vänt på det hela och tar ställning mot auktoritet och för den part som anses underordnad, t ex för barn gentemot förälder, för elev gentemot lärare och för brottsling gentemot polis och rättsväsende.

Det saudariska samhället präglas inte av samma fem band som inom konfucianismen och juche men det präglas ändå av auktoritet och underordning enligt konservativt katolsk tradition i flera band såsom kyrka/undersåte, förälder/barn, lärare/elev, äldre/yngre. Liksom inom konfucianismen anser man även i Saudarien att auktoritet är grundläggande för ett fungerande samhälle. Louise Waldenstam skriver i SvD 2005-12-27 att juche baseras på bland annat folkets tillit till ledaren som genom sin kunskap, vishet och makt kan skapa en av omvärlden helt oberoende och självförsörjande stat och garantera folket frihet från alla former av krav och förtryck från andra stater. Detta påminner också om Saudarien där presidenten har stor personlig makt och presidenten alltid är en nationalist som arbetar för den saudariska statens fullständiga suveränitet gentemot omvärlden.

Jag tycker att det låter bra. Jag delar juheidealet. Auktoritet är ett grundläggande ideal för mig. Ju mer vidrigt Sverige blir med stenkastning, bränder och tonårsskallar som tar över allmänna platser och skjuter raketer mot en svag och passiv poliskår som hellre retirerar än konfronterar, desto starkare blir min avsky för det öppna och liberala samhället och min längtan efter ett slutet och auktoritärt samhälle. I det västerländska samhället prioriteras alltid humanismen, även om det sker på bekostnad av lag och ordning. Jag gör motsatt prioritering. För mig har lag och ordning alltid högsta prioritet, även om det sker på bekostnad av humanismen.

I DN Sthlm 2014-10-30 finns en artikel om en bok av Sten Berglind som handlar om "tonårsrevolten i 50-talets Sverige". Jag förstår inte varför det ständigt romantiseras över denna tid som om det vore något positivt när det, i mitt tycke, tvärtom var just detta som lade grunden till Sveriges och den övriga Västvärldens undergång. Detta med att ungdomar skapade egna kulturer och blev mer rebelliska och fick en egen identitet, det att vara tonåring, lade grunden till auktoritetsupplösningen under 1960-talet och sedermera den marxistiska ungdomsrevolten kring 1968 som innebar genombrottet för kulturmarxismen, den destruktiva ideologi som sedan dess har verkat för det västerländska samhällets självutplåning. Revolten 1968 hade förmodligen aldrig kunnat ske om den inte hade föregåtts av en utveckling som innebar dels framväxten av en ungdomsidentitet och dels auktoritetsupplösning. I ett auktoritärt samhälle hade 1968 års revolt varit ogenomförbar och i ett samhälle där ungdomar inte betraktar sig som en grupp i samhället hade det heller inte funnits någon grund för en sådan revolt.

Framväxten av ungdomskultur och tonårsrevolt under 1950-talet var det som lade grunden till den katastrofala utveckling som har gjort det västerländska samhället så outhärdligt (U80.2). Berglind skriver bland annat att före revolten var ungdomars uppgift att "inte ställa till besvär och göra som de blev tillsagda". Om man hade behållit en sådan ordning i samhället skulle denna katastrofala utveckling aldrig ha behövt ske; tonårsidentitet och ungdomskulturer, rebellideal och auktoritetsupplösning, kulturmarxism och ökande kriminalitet, klotter, graffiti och skadegörelse i samhället, ordningsproblem i skolorna med sjunkande studieresultat och lärarbrist som följd. Ut-